

Översättning

Giltighetstid

1.7.2025 – 30.6.2030

Författningsgrund

Polisförvaltningslagen (110/1992) 4 §

Ändrar/Upphäver

POL-2018-41886, 21.10.2019 Hänvisning av
brottsoffer och medling i brottmål

Målgrupper

Polisen

Hänvisning till medling vid brott

Innehåll

1 Anvisningens syfte och ändamål	2
2 Medling vid brott	2
2.1 Ärenden som behandlas vid medling	3
2.2 Initiativ till medling och vägledning om medling	4
2.3 Samtycke till medling	4
2.4 Medling och förebyggande verksamhet.....	5
2.5 Medling i ärenden som behandlas i summarisk förundersökning och bötesförfarande	5
2.6 Medlingsförfarandet	6
2.7 Medlingens betydelse i straffprocessen.....	7
3 Kontaktpersoner för medling inom polisen	8
4 Praxis och riktlinjer för medling vid brott	8
5 Förbud mot medling vid våld i hemmet	9
5.1 Ändring av medlingslagen	9
5.2 Definition av närstående	9

1 Anvisningens syfte och ändamål

Bestämmelser om medling vid brott finns i lagen om medling vid brott och i vissa tvister (1015/2005, nedan kallad medlingslagen). Varje polis ska känna till medlingslagens centrala innehåll och syfte. Anvisningen preciserar polisens praktiska verksamhet vid medling, bemötande av kunder och samarbete med intressentgrupper. Anvisningen syftar till att på nationell nivå harmonisera polisens verksamhet vid hänvisning till medling.

Parallellt med uppgifterna att förebygga och utreda brott och att föra brott till åtalsprövning har polisen flera obligatoriska sidouppgifter. De handlar framför allt om att polisen vid sidan av polisuppgifterna hänvisar sina kunder till behövliga och tillgängliga tjänster.

Polisen ska beakta möjligheterna till medling vid brott och hänvisa parterna till medling där de ges en möjlighet att möta varandra och att ersätta skador som brottet har orsakat. Polisen kan hänvisa till medling också vid tvister i sådana fall där det inte finns anledning att misstänka brott. Polisen ska vara aktiv, systematisk och målinriktad vid all hänvisning till medling. Därvid ska polisen också beakta den förebyggande verksamheten som ska utsträckas till att också omfatta bekämpning av återfallsbrottslighet och generationsöverskridande brottslighet.

Medlingen vid brott är inte bunden till någon brottstyp eller brottsbeteckning, utan ska beaktas i fråga om alla brott. Ett undantag är våld i nära relationer, där medling i princip är förbjuden. Förbudet mot medling vid våld i nära relationer tas upp i avsnitt 6.

Alla åtgärder som kan främja medlingsverksamheten är viktiga. Polisen ska underrätta parterna vid brottsfall om möjligheten till medling. Bestämmelser om underrättelseskyldigheten finns i 4 kap. 16 § 1 mom. 7 punkten och 18 § 1 mom. 10 punkten i förundersökningslagen.

Polisstyrelsen har utfärdat en anvisning om skydds- och stödåtgärder för parterna i ett brott (POL-2024-109847) och en anvisning om polisens agerande vid våld i nära relationer (POL-2025-39511).

2 Medling vid brott

I Finland leds, styrs och övervakas medlingen vid brott och de tjänster som tillhandahålls av medlingsbyråerna på nationell nivå av social- och hälsovårdsministeriet. Den nationella samordningen och utvecklingen av medlingstjänsterna samt statistikföringen är placerad på Enheten för trygghet och skydd vid Institutet för hälsa och välfärd.

Brottsmedlingen är ett med rättssystemet parallellt eller kompletterande förfarande för att lösa frågor i anknytning till brott. Medlingen är en för parterna i ett brott avgiftsfri tjänst där det ordnas en möjlighet för den misstänkte och brottsoffret att genom en opartisk medlares förmedling mötas i förtrolighet, gå igenom de psykiska och materiella skador

som brottet orsakat offret och på egen hand försöka komma överens om åtgärder för att gottgöra dessa skador.

Polisinrättningarna bör säkerställa ett nära samarbete och en fungerande praxis med medlingstjänsterna inom sitt område. Medlingstjänster tillhandahålls i hela landet och produceras av medlingsbyråer områdesvis. Kontaktuppgifter till medlingsbyråerna och information om medling finns på webbplatsen <https://thl.fi/sv/tjanster/statens-specialtjanster-inom-social-och-halsovarden/medling>.

Medling ger förövaren en möjlighet att ta ansvar för sina handlingar och konsekvenserna av dem. Medling kan ske i fråga om brott som bedöms vara lämpliga för medling. Behandling eller avgörande av ett ärende vid en polis- eller åklagarmyndighet eller en domstol utgör inget hinder för medling. Om parterna når förlikning vid medlingen upprättas ett förlikningsavtal. En medling kan ha betydelse för polis- eller åklagarmyndighetens handläggning av ett ärende eller för bestämmandet av straffet i domstol.

Vid medling kan parterna också hänvisas till sådan hjälp som straffprocessen inte kan erbjuda. Särskilt för målsäganden kan det vara viktigt att få samtala i förtrolighet med den misstänkte. Även om målsäganden i en straffprocess kan få skadestånd för en kränkning den utsatts för, kan gottgörelsen vid medling också ske på ett känslomässigt plan. Ekonomisk ersättning kan ofta inte gottgöra för den kränkning som ett brott utsätter målsäganden för i form av förtret eller som tar sig uttryck på något annat sätt. I sådana situationer kan ett möte mellan parterna i en försonlig och konfidentiell miljö leda till ett mycket bättre resultat än vid enbart en straffprocess. Å andra sidan kan det också vara så att det kan gå snabbare och säkrare att få ekonomisk kompensation genom medling än genom rättsliga förfaranden.

Enligt de allmänna principerna i polislagen ska polisen i sin verksamhet sträva efter att främja försonlighet mellan parterna. Till följd av objektivitetsprincipen i brottsutredningar kan polisen i sin tjänstgöring dock inte agera som egentlig medlare. Det kan vara krävande att hantera ärenden finkänsligt. Därför måste polisen informera parterna i ett brott om sin roll och att obekväma frågor kan behöva ställas under utredningen. Polisens roll är att utreda brott på ett jämligt sätt.

2.1 Ärenden som behandlas vid medling

Medling kan bli tillämpligt i de flesta brottmål där det finns en målsägande. Det handlar om en helhetsbedömning och om parternas vilja och mentala beredskap för medling.

Vid övervägande av huruvida ett brott kan bedömas lämpligt för medling beaktas som helhet brottets art och tillvägagångssättet, förhållandet mellan den misstänkte och målsäganden samt övriga omständigheter i anknytning till brottet. För att medling ska kunna ske i ett brott krävs det att den misstänkte bekräftar de huvudsakliga sakförhållandena i händelseförloppet och att medlingen ligger i offrets intresse.

Enligt 3 § i medlingslagen får medling inte ske i brott mot minderåriga, om offret på grund av brottets art eller sin ålder är i behov av särskilt skydd. Om medling inte kan ske i brottet får inte heller frågan om skadestånd bli föremål för medling.

Medling anses vara särskilt lämpligt vid

- målsägandebrott och brott av liknande karaktär,
- sådana brott som hör under allmänt åtal där polisen utifrån obetydlighetsgrunden avstår från att göra en förundersökning eller åklagaren från att väcka åtal, samt
- brott som begåtts av personer under 18 år.

I fråga om medling vid allvarliga eller upprepade brott ska särskild prövning tillämpas. Vid all medling bör den aspekt som främjar målsägandens bästa komma i främsta rummet. Förbudet mot medling vid våld i nära relationer tas upp i avsnitt 6.

2.2 Initiativ till medling och vägledning om medling

Initiativ till medling kan tas av den misstänkte, brottsoffret, polisen och åklagaren eller någon annan myndighet. Medling kan också initieras av minderårigas vårdnadshavare, förordnade intressebevakare eller andra lagliga företrädare, eller intressebevakaren för en omyndigförklarad person som nått myndighetsålder.

I enlighet med serviceprincipen kan polisen också ge vägledning om möjligheten till medling också i sådana fall där polisen inte själv, till exempel på grund av brottets allvarliga karaktär, hänvisar ärendet till medling. Polisen kan också ge vägledning om möjligheten till medling också i sådana fall där det konstateras att inget brott har begåtts. Det är viktigt att parterna känner till var de kan få kostnadsfri hjälp och stöd för att hantera sin konflikt och nå en lösning.

Ett initiativ till medling förs till den medlingsbyrå inom vars verksamhetsområde någon av parterna i incidenten är bosatt och där medlingen med beaktande av parternas omständigheter kan ske smidigt. Ett initiativ kan också föras till den byrå inom vars verksamhetsområde brottet har ägt rum. Ett ärende kan hänvisas till medling genast i början av eller under förundersökningen. Det mest ändamålsenliga är att hänvisa ärenden till medling i ett så tidigt skede som möjligt.

Undersökningsledaren bör se till att medlingen inte försvårar brottsutredningen. Polisinrättningarna bör lokalt komma överens med medlingsbyrån och åklagaren om hur medlingsprocesserna ska gå till.

2.3 Samtycke till medling

Medling kan ske endast mellan parter som personligen och frivilligt har uttryckt sitt samtycke till medlingen och som kan förstå betydelsen av en medling och de överenskommelser som där träffas.

Polisens förundersökningsmaterial kan lämnas till en medlingsbyrå endast med parternas samtycke. Polisen kan redan i början av eller i samband med förundersökningen inhämta parternas samtycke till att ärendet och handlingarna skickas till en medlingsbyrå. Å andra sidan kan parterna i vissa fall vara mer positivt inställda till medling när det har gått en tid och den akuta situationen har lugnat ner sig.

Innan en part lämnar sitt samtycke till medling är det viktigt att klargöra partens rättigheter och roll i medlingsprocessen. En part har rätt att återkalla sitt samtycke när som helst under medlingen.

Polisinrättningarna ska med de lokala tillhandahållarna av medlingstjänster komma överens om förfaranden och praxis vid medling och bekräfta dem årligen. Särskilt bör det ses till att parterna i medlingen förstår syftet med medlingen och att de har gett sitt samtycke. Det ska antecknas att rådgivning om medling har getts, även om parterna inte samtycker till medling. Ytterligare ska det ses till att sekretessfrågorna och anteckningarna är i skick när handlingarna överlämnas till parterna eller till medlingsbyrån.

Alla polisens hänvisningsåtgärder ska registreras korrekt i handlingar och informationssystem, i fråga om brottmål åtminstone i Patjas utredningsjournal. I utredningsjournalen registreras dock inte någon detaljerad bedömning av målsägandens personliga situation, utan bedömningar och vidtagna åtgärder antecknas på ett allmänt plan med beaktande av sekretessbestämmelser och partsoffentlighet. Detaljerade anteckningar förs in på en separat blankett eller annan handling som märks med erforderlig sekretessanteckning och som förvaras tillsammans med förundersökningsmaterialet.

2.4 Medling och förebyggande verksamhet

Polisstyrelsen uppmuntrar till att främja och utveckla också förebyggande medling. Med det avses fall där till exempel ungdomar uppvisar symtom på störande beteende eller där det är fråga om problem med skolmobbing, begynnande hatretorik, rasism, extremism eller annat osakligt beteende som kan förekomma i det personliga umgänget eller i interaktionen exempelvis på sociala medier på ett sådant sätt att inget brottsrekvisit ännu har uppfyllts. Ett ingripande i sådana fall genom förebyggande åtgärder i samarbete mellan flera myndigheter kan också inbegripa medlingsåtgärder. Det är ett konkret sätt att förebygga brott och främja försonlighet mellan gemenskaper och individer med medlingens medel.

2.5 Medling i ärenden som behandlas i summarisk förundersökning och bötesförfarande

Om det bedöms att ett brott som behandlas i ett bötesförfarande lämpar sig för medling, ska polisen alltid upplysa parterna i brottet om möjligheten till medling. Detta gäller också de fall där polisen förelägger ordningsbot eller böter i ett bötesförfarande eller på annat sätt hanterar ärendet i en summarisk förundersökning. Medling är särskilt påkallad

i de fall där målsäganden är en privatperson och brottet ett ärende som behandlas i en summarisk förundersökning eller ett bötesförfarande.

Om ett brott bedöms vara lämpligt för medling och parterna inledningsvis är villiga till det, registreras en brottsanmälan och ärendet hänvisas till medling. När det görs en bedömning av huruvida ett brott som behandlas i en summarisk förundersökning eller ett bötesförfarande lämpar sig för medling bör det beaktas att målsäganden ofta är en juridisk person.

När en juridisk person känner till möjligheten till medling och i ett ärende som är lämpligt för ett bötesförfarande ger polisen sitt samtycke till att bötesförfarande tillämpas, kan böter föreläggas och eventuellt skadestånd avtalas vid medling.

I princip finns det inget behov av att hänvisa trafikbrott till medling. Vid trafikbrott gäller intresset att se till trafiksäkerheten, medan den lagstadgade trafikförsäkringen täcker personskador, skador på målsägandens fordon och skador på egendom som orsakas utomstående.

2.6 Medlingsförfarandet

Beslutet om att inleda medling fattas av medlingsbyrån. Innan en medling inleds säkerställer medlingsbyrån att det finns förutsättningar för medling i ärendet och bedömer om det lämpar sig för medling. Medlingsbyrån utser de medlare som ska handlägga ärendet, inhämtar med parternas samtycke de handlingar som behövs för medlingen, ser till att en tolk vid behov anlitas och informerar, trots sekretessbestämmelserna, polisen eller åklagaren om medlingens förlopp och resultat.

Om parterna redan under förundersökningen har gett sitt samtycke till att handlingarna skickas till medlingsbyrån, får polisen skicka förundersökningsmaterialet till medlingsbyrån tillsammans med medlingsinitiativet. Polisen ska sträva efter att skicka materialet i ett så tidigt skede som möjligt, vilket är av betydelse också för den totala resursfördelningen. Endast de delar av förundersökningsmaterialet som hänför sig till det ärende som är föremål för medling sänds till medlingsbyrån. Överföringen av förundersökningsmaterial till en medlingsbyrå bygger på antagandet att parternas samtycke till detta har inhämtats och registrerats på korrekt sätt. Det här gör det möjligt att med alla parter samtycke överlämna konfidentiellt material till en i saken utomstående aktör. Medlingsbyrån har rätt att få de handlingar den behöver avgiftsfritt.

Medlingen sköts av frivilliga som har utbildats för uppgiften. Medlarna hjälper parterna att hitta ömsesidigt tillfredsställande lösningar för att gottgöra offret för den psykiska och materiella skada som brottet har orsakat. Medlingen sker utan att allmänheten är närvarande och parterna ska delta personligen. Medlarna har tystnadsplikt i förhållande till den information de får under medlingen. Medlingsbyrån ska avbryta medlingen, om en part återtar sitt samtycke eller om det av någon annan orsak inte längre finns några förutsättningar för medling. Vid medlingens slut upprättar medlarna ett avtal utifrån de uppgifter och önskemål som parterna har tagit fram och som undertecknas av medlarna och parterna.

När en medling avslutas informerar medlingsbyrån polisen eller åklagaren om medlingens förlopp och resultat. Medlingsbyrån informerar också om eventuella beslut om att vägra ta ett ärende till medling eller om att avbryta medlingen. Polisen kan informera medlingsbyrån om betydelsen av en förlikning för de avgöranden de har fattat, på ett sätt som avtalas lokalt. Avtalet mellan parterna och övrig information om medlingen bifogas förundersökningsmaterialet.

2.7 Medlingens betydelse i straffprocessen

En medling kan ha betydelse för polisens eller åklagarens handläggning av ärendet eller för bestämmandet av straffet i domstol. Om målsäganden efter medling återtar sitt straffyrkande:

- läggs utredningen vid ett målsägandebrott ned
- behöver förundersökning, genom beslut av undersökningsledaren, inte göras om någon förundersökning inte har inletts, och får en förundersökning som redan har inletts läggas ned i fråga om ett brott för vilket det inte kan förväntas strängare straff än böter och som i sin helhet måste anses vara uppenbart ringa
- kan undersökningsledaren utifrån medlingen också göra en framställan till åklagaren om att förundersökningen ska begränsas (på grund av oskälighet eller oändamålsenlighet i enlighet med 1 kap. 8 § 1 mom. 1 punkten i lagen om rättegång i brottmål). Om det är fråga om en svår avgränsning eller rättslig bedömning ska ärendet lämnas till åklagaren för begränsning i stället för beslut om förundersökning.

En förlikning kan vid åtalsprövning eller i ett domstolsavgörande utgöra grund också för bland annat åtalseftergift, nedläggande av åtal, domseftergift eller straffflindring.

I dessa fall ligger lösningarna mer i den misstänktes intresse. En förlikning är dock ur målsägandens synvinkel i allmänhet en bättre lösning än en straffprocess. Målsäganden får i allmänhet säkrare och snabbare ekonomisk ersättning för den lidna skadan. De rekommendationer som Delegationen för personskadeärenden har gett är en bra grund för att uppskatta ersättningar, även vid medling. En målsägande har i domstol rätt till rekommendationsenliga ersättningar och kan följaktligen kräva detsamma vid medling.

Utöver de ekonomiska ersättningarna får båda parterna genom medlingen i allmänhet bättre förståelse för varandras situation. På det sättet kan medlingen bidra till att nå en situation där målsäganden utöver ekonomisk gottgörelse också har fått gottgörelse på annat sätt. Det kan vara en begäran om förlåtelse eller överlag om ursäkt för det brott som begåtts. Ur den misstänktes synvinkel kan en konkret behandling av de olägenheter och konsekvenser det egna agerandet har orsakat förebygga ett liknande beteende i framtiden.

När polisen upplyser om möjligheten till medling och hänvisar till medling bör man vara noga med att inte ge parterna en felaktig uppfattning om vad medlingen innebär. Respektive myndighet utövar självständigt sin prövningsrätt med avseende på den

betydelse som medlingen ska ges. En förlikning mellan parterna leder till exempel inte automatiskt till åtalseftergift. Om medlingen leder till en överenskommelse om olika frågor, till exempel om ersättning, upprättar medlarna ett avtal. I avtalet kan parterna komma överens om eventuella skadestånd, såsom ekonomisk ersättning eller återställande av egendom. Avtalet är bindande men inte verkställbart utan stadfästelse i domstol. En part kan ansöka om att avtalet ska stadfästas som ett verkställbart avgörande antingen i samband med att brottmålet behandlas eller genom en separat ansökan till tingsrätten.

3 Kontaktpersoner för medling inom polisen

Polisstyrelsen är representerad i delegationen för medling vid brott i anslutning till Institutet för hälsa och välfärd.

Polisinrättningarna ska utse en person inom befälet till ansvars- och kontaktperson för medlingsärenden. Också Centralkriminalpolisen och Polisyreshögskolan utser egna ansvars- och kontaktpersoner för medlingsärenden.

De utsedda ansvars- och kontaktpersonerna svarar för att det på respektive arbetsplats ordnas utbildning i medlingsfrågor och för att i synnerhet alla anhållningsberättigade tjänstemän vid polisinrättningen och det underbefäl som svarar för den dagliga ledningen har aktuell information om frågor och processer som rör medling. Polisinrättningarna ska också ge en beskrivning av processerna och se till att personalen känner till dem.

Vidare ska ansvars- och kontaktpersonerna se till att medlingsfrågor beaktas i all verksamhet i respektive polisinrättning och att det sker informationsutbyte och samarbete i det avseendet med andra myndigheter och organisationer. För de regionala arbetsgrupperna för medlingsverksamheten utser polisinrättningarna behövliga kontaktpersoner som ska ha ett nära samarbete och en fortlöpande dialog för att utveckla verksamheten.

4 Praxis och riktlinjer för medling vid brott

Polisen ska avtala med åklagaren om lokal medlingspraxis och i enskilda fall i samarbete bedöma huruvida ett ärende lämpar sig för medling. Utöver samarbetet med åklagaren bör polisen ha ett nära samarbete med andra myndigheter och organisationer inom sitt område i frågor som rör medling och lokalt komma överens om ansvar och praxis som regelbundet ska ses över. Polisinrättningarna får i anknytning till medling utfärda egna anvisningar som beaktar de lokala förhållandena och preciserar principerna i denna anvisning.

5 Förbud mot medling vid våld i hemmet

5.1 Ändring av medlingslagen

Genom ändringen av medlingslagen (966/2024, 1.1.2025) fogades en ny 3 a § till lagen, enligt vilken medling vid våld i nära relationer i regel är förbjuden. Enligt övergångsbestämmelsen får medling ske i ett brott, om initiativet till medling har tagits före ikraftträdandet av lagen den 1 januari 2025.

Medling får inte ske i brott som innefattar våld eller i vissa andra brott såsom sexualbrott, olaga hot eller olaga förföljelse som riktat sig mot en närstående till den misstänkte. Förbudet gäller utöver brott i ett parförhållande även brott i andra nära relationer. Syftet med lagändringen är att säkerställa att offer för våld i nära relationer inte ska utsättas för påtryckningar att delta i medling. Ändringen motiveras av fall där medling har gjort det möjligt för förövare att klara sig undan straff även vid upprepat våld.

Förbudet gäller inte målsägandebrott eller vissa brott som minderåriga har riktat mot närstående. När det gäller minderåriga misstänkta anses det att förbudet mot medling inte gäller misstänkta under 15 år som inte är straffrättsligt ansvariga för sina handlingar, förutsatt att övriga förutsättningar för medling är uppfyllda.

Medling vid våld i nära relationer får ske endast vid lindriga brott som en minderårig har riktat mot sin vårdnadshavare eller släkting¹. Det bör dock noteras att det kan finnas andra frågor i samband med våld i nära relationer där det kan vara lämpligt med medling. Det är särskilt viktigt att notera att polisen, även om våld i nära relationer inte medlas, ska hänvisa parterna i fallet och även andra berörda personer till andra tjänster. Det kan bli fråga om olika slag av tjänster inom social- och hälsovård, familjerådgivning, missbrukarvård, mentalvård eller terapi.

När strafflagen i framtiden reformeras är det möjligt att det införs nya straffbestämmelser som i brottsrequisitet innefattar våldsanvändning. Med andra ord, när det i en bestämmelse uttryckligen talas om brott som inbegriper våld, följer 3 a § i medlingslagen automatiskt regleringen i strafflagen i detta avseende.

5.2 Definition av närstående

I 3 a § i medlingslagen är definitionen av en närstående kopplad till åtalsrätten vid brott mot liv och hälsa enligt 21 kap. 16 § 1 mom. 2 punkten i strafflagen (39/1889). Med nära relation avses följaktligen gärningsmannen (den misstänkte) och

- 1) dennes make eller tidigare make
- 2) dennes syskon, släkting i rakt upp- eller nedstigande led

¹ Enligt 3 a § 3 mom. 2 punkten i medlingslagen får medling ske i ett brott som har riktat sig mot en minderårig misstänkts vårdnadshavare eller släkting och det för brottet inte har föreskrivits strängare straff än böter. Följaktligen kan till exempel lindrig misshandel som begås av en misstänkt som är minderårig och där målsäganden är den misstänktes vårdnadshavare eller släkting hänvisas till medling.

- 3) personer som har eller har haft gemensamt hushåll med gärningsmannen
- 4) person som annars är eller har varit närstående till gärningsmannen (såsom sambo, partner) på grund av ett med dessa jämförbart personligt förhållande.

En nära relation är dock inte bunden till att man bor tillsammans, utan också partner som bor skilt kan omfattas av paragrafens tillämpningsområde. I dessa fall måste det bedömas när förhållandet var så nära att det blev ett personligt förhållande jämförbart med förhållandet mellan makar eller sambor. De personer som uttryckligen räknas upp i strafflagens bestämmelse, såsom make, syskon och mor- eller farföräldrar, anses alltid vara närstående. Detta oavsett hur nära relationen faktiskt var.

Förteckningen är inte uttömmande och även andra personer än de som räknats upp kan vara så närstående att ett brott mot den personen inte får medlas. Närhet i relationen mellan mer avlägsna släktingar (kusin, moster, faster, morbror, farbror) kräver å sin sida särskilda motiveringar om relationens natur.

Som nära relationer anses inte vanliga vänskaps- och kamratrelationer i samband med skolgång, studier eller fritid och en nära relation skapas inte heller genom att studerande bor tillsammans i en studentbostad.² Om det är svårt att bedöma karaktären av relationen mellan parterna och det är oklart om relationen är nära i den mening som avses i strafflagen, ska det vara låg tröskel för samarbete med åklagaren eller ärendet inte tas till medling.

Ilkka Koskimäki, polisöverdirektör

Kari Siivo, polisinspektör

Handlingen har undertecknats elektroniskt i dokumenthanteringssystemet. Polisen den 12.06.2025 kl 17:54. Registratorskontoret kan verifiera underteckningen.

Distribution

Polisstyrelsens enheter
Polisenheter under Polisstyrelsen

För kännedom

Inrikesministeriets polisavdelning
Skyddspolisen
Ålands polismyndighet

² Definitionen av nära relationer i regeringens proposition RP 130/2024 rd, s. 52–53.

Justitieministeriet
Justitiekanslersämbetet
Social- och hälsovårdsministeriet
Institutet för hälsa och välfärd
Brottsofferjouren
Förbundet för mödra- och skyddshem
Brottspåföljdsmyndigheten
Webbplatsen polisen.fi/staben
Sinetti-normbiblioteket/staben
Polisstyrelsen/registratorskontoret

Polisstyrelsen

Bergsmansvägen 3, PB 1000, 02151 Esbo

kirjaamo.poliisihallitus@poliisi.fi

Tel. +358 295 480 181, Fax +358 295 411 780, polisen.fi